

Yksin armosta

1. He-rään u-sein miet-ti-mään, mi-ten pal-jon mi-nä voin teh-dä vää-rää,
et-tet kär-si-mään mua kui-ten-kin lo-pul-ta mää-rää? Ei
syy-li-syyt-tä ol-len-kaan, ei se-li-tys-tä mik-si tein niin-kuin tein.
Mi-tä ar-mo on? Kuin-ka pal-jon on o-suut-ta an-si-on? Jos
lait ja ar-mo lii-te-tään yh-teen sil-loin mi-kään ei voi riit-tää
jäät van-keu-teen. Ei ar-mo oo si-nun ja Jee-suk-sen työ, sil-lä
Ju-ma-lal-le kel-paa vain puh-das ja si-nä o-let syn-ti-nen.

Et peit - tää voi, Hän tun - tee sun sy - dä - men. Kun
 an - noit sen, saat us - ko - a lu - pauk - sen: "En
 hei - tä pois, sä luok - se - ni tul - la voit." Nyt
 Kris-tuk-sen sil - mät näät, Hän pyy - tää et - tä sä jäät.

2. Ryhdyit mielettömyyteen ja ensirakkautesi hylkäsit jälleen:

Hengessä sait aloittaa, omin voimin nyt tahtoisit jatkaa.

Pyydän sua nyt vastaamaan: "Saitko sä Hengen, kun teit mitä laki velvoittaa, vai uskoitko silloin sä Poikaan?"

Jos syntisi tuovat sut Jeesuksen luo, sä saat kaikki ne tunnustaa, Herralle luovuttaa.

Tekosi suuret ei auta nyt yhtään, sillä Jumalalle sinä olet puhdas ja kelpaa vain syntinen!

Et peittää voi...

3. Kuin tulen läpi, koetellaan kenen rakennus on tehty kestävään.

Kullasta vaik' rakentaa, ei se auta jos alla on hiekkaa.

Jos perustus on paikallaan, Hänen nimensä voi olla vain JEESUS KRISTUS.

Sitä armo on! Taas sai syntinen elämään toivon!